

φρικταίς φυλακαίς, ἀνακριθεὶς εἰς τὸ Μπείσιλ Τάσ (Διπλοκίόνιον), ὅπου ἄλλοτε τυφλωθεὶς ἐφυλακίσθη ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξίου, δυνάμει καὶ ἄλλων ἀφορμῶν, καὶ ὅλως ἀνυποστάτων, καὶ τῶν τεσσάρων ἐκείνων προδοθέντων ἐπιστολῶν του, ἃς τῷ ἐπαρουσίασαν κατὰ τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐπείσθη πλέον περὶ τῆς προδοσίας, ἐνοχοποιήθη ὡς ὑποσκάπτων τὰ θεμέλια τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας πρὸς ἀνιδρυσιν τοῦ βυζαντινοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ ἀπήχθη ἀνευ δίκης εἰς τὰς ἀπωτάτας καὶ φρικτὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, ὁπόθεν μετὰ τριακοντάμηνον περίπου φρικτὴν κάθειρξιν τῇ βοηθείᾳ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἀπελευθερωθεὶς ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἦτο δὲ χριστιανὸς ἐπίσης ὀρθόδοξος Ἕλλην τὴν ἐθνικότητα καὶ ὠνομάζετο Νικόλαος Φιλιππίδης, ὁ ἐπικληθεὶς ἐξόριστος τοῦ Φεζάν.

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΔΟΡΕ

Εἰς τῶν σπουδαιοτέρων καλλιτεχνῶν τοῦ αἰῶνος τούτου ἀναδειχθεὶς, ὁ Γουσταῦος Δορέ, ἀπέθανε τὴν 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1883 κατὰ τὸ 51 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐγεννήθη ἐν Στρασβούργῃ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1832. Τὸ δὲ 1845 κατετάχθη ἐν τῷ ἐν Παρισίοις Λυκείῳ τοῦ Μεγάλου Καρόλου πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του.

Μετὰ τρία ἔτη, δεκαεξαετῆς μόλις, συνειργάσθη μετὰ τοῦ Bertall εἰς γελοιογραφικὰς ἐφημερίδας καὶ ἐξέθεσεν ἔργα τινὰ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων. Εἰς τὴν αὐτὴν ἔκθεσιν τῷ 1849 ἐξέθηκε τὰς εἰκόνας. «Ἀγριαὶ πεῦκαι», «Ἡ ἐπαύριον τῆς καταιγίδος», «Ὁ Λειμὼν», «Αἱ δύο Μητέρες», καὶ «Ἡ ἐσπέρα». Κατὰ τὸ 1857 παρουσίασεν εἰκόνα ἐξοχικῶν Τοπίων καὶ τῆς «Μάχης τοῦ Inkermann», αἵτινες τοσοῦτον ἔτυχον τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πάντων ὥστε οἱ Ἕλληνοδίκαι τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης προσήνεγκον αὐτῷ τιμητικὸν ἐνθῆμιον.

Τῷ 1856 ἔδιδεν εἰς εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πλείστας ἰκνογραφίας αἵτινες ἐξετιμήθησαν παρὰ τῶν εἰδότην ὡς μεγάλης Καλλιτεχνικῆς ἱκανότητος ἀξία. Βραδύτερον ἐφιλοτέχνησε εἰς εἰκόνας «τὸ σύνολον τῶν περιπετειῶν τοῦ πλανωμένου Ἰουδαίου» «Τὰ περίεργα διηγήματα τοῦ Balzac» ἐπίσης τὸ Ταξείδιον τῶν Πυρρηναίων τοῦ Tain» καὶ «Τὰ διηγήματα τοῦ Perrault» αἵτινες ἄπασαι ἐξῆρσαν εἰς τὸ ὑπατον τὴν ὑπόληψιν του.

Μετὰ ταῦτα ἐξετέλεσε νέας εἰκονογραφίας δι' ὧν προσεκτήσατο τῆς παγκοσμίου φήμης· τὸν «Ἄδην τοῦ Δάν του» τὸν «Δὸν Κισσότον» τῷ 1863, τὸ «Καθαρτήριο» καὶ τὸν «Παράδεισον» συμπληρώσας καὶ τὴν «Θεῖαν Κωμωδί-

αν», «Τὰ ποιήματα τοῦ Tennyson: Elaine, Viviane, Enide Cenievre». —

Ὁ Γουσταῦος Δορέ τῷ 1866 ἐξέθεσε μέγαν ἀριθμὸν εἰκόνων μεταξὺ τῶν ὁποίων τοὺς «Τιτάνας» «Τὸν θάνατον τοῦ Ὀρφέως» εἰς σχῆμα κολοσσίου μεγέθους.

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης δὲν ἦτο μόνον ἰκνογράφος καὶ ζωγράφος μεγάλης ἀξίας ἀλλὰ καὶ γλύπτης ἱκανὸς ἀναδειχθεὶς οὐκ ὀλίγον καὶ ὡς τοιοῦτος. Τῷ 1878 παρουσίασεν ἀγγεῖον γιγαντιαῖον τὸ ὁποῖον κοσμεῖ ἔτι καὶ νῦν τὴν ἐν Παρισίοις Καλλιτεχνικὴν αἶθουσαν. Τῷ 1879 ἐξέπληνσε σύμπλεγμα ἐκ γύψου παριστάνον τὸν «Τρόμον» καὶ τῷ 1882 τὸ σύμπλεγμα Balleurs et Moine et Chevalier αἵτινα ἀπέκτησαν εὐλογον ἐπιτυχίαν. —

Κατόπιν κατὰ τὸ διάστημα ἑξ μηνῶν ἐπέδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά ἀνεγερθὲν δι' ἐθνικῆς συνεισφορᾶς ἐν ᾧ προσέφερε γενναίως τὴν σύμπραξιν τοῦ πνεύματός του.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο, σήμερον τελειοποιηθὲν, εἶνε τοποθετημένον ἐπὶ τινος δημοσίας θέσεως τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσας καὶ τὸ ὁποῖον ἀναζωπυρεῖ εἰς τὰ βλέμματα πάντων τὴν συμπαθητικὴν μορφήν τοῦ ἄλλου τούτου μεγάλου δημιουργοῦ τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα εἶχε τοσαύτην σχέσιν μετ' ἐκείνου τοῦ τόσον γονίμου καὶ ἀκαμάτου καλλιτέχνου.

Ὁ Γουσταῦος Δορέ τῷ 1861 ὠνομάσθη ἱππότης τοῦ τάγματος τῆς λεγεῶνος καὶ ἀξιωματικὸς κατὰ τὸ 1879.

Αἱ πλείονες εἰκόνας τοῦ Γουσταῦου Δορέ ἠγοράσθησαν ὑπὸ τινος Ἀγγλικῆς ἐταιρείας ἐγκαθιδρυσάσης μόνιμον ἔκθεσιν ἐν τῇ κεντρικωτέρᾳ θέσει τοῦ Λονδίνου χάριν τῶν πολυαριθμῶν ἐπισκεπτῶν τῆς.

Ἐν τῇ στοᾷ ταύτῃ εὐρίσκονται πολλάί, τὸ πλεῖστον θρησκευτικαὶ εἰκόνας, ἐξ ὧν καταδεικνύεται ἡ ἔνθερος χριστιανικὴ ἀφοσίωσις τοῦ Καλλιτέχνου μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἐξοχώτερον ἔργον του, «Ἡ πτώσις τοῦ παγανισμοῦ».

ΙΑ ΜΑΡΑΝΘΕΝΤΑ

Α'.

Ὁ ζωγράφος Στέφανος Μίλλερ ἐβράδυνε ν' ἀποκτήσῃ τὴν φήμην δικασίμου καλλιτέχνου. Υἱὸς ὧν χωρικοῦ, ἐνεγράφη ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Καλῶν Τεχνῶν λαμβάνων ἑτησίαν ἐπιχορήγησιν ὀκτακοσίων φράγκων, παρὰ τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπαρχίας του. Οὐδέποτε, καίτοι φύσει καλλιτέχνης, ἔτυχε βραβεῖου τινός.

Εἰργάζετο ἀνεκδήτως, παρέδιδε μαθήματα ἰκνογραφίας, ὅπως ἐκ τούτων ἀποζῇ, καὶ ἐξέθετεν ἐκάστοτε τὰς εἰκόνας του, αἵτινες παρήρχοντο ἀπαρατήρητοι. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίζετο, δὲν ἐθυσίαζε τὴν ἰδιοφυίαν του, οὔτε εἰς τὰς παραλόγους τοῦ κοινοῦ ἀπαιτήσεις, οὔτε εἰς τὴν σύγχρονον τεχνοπροσίαν, ἀλλ'